

Kedves Művészetrajongók!

Nagy dolog az, ami hosszú évek óta ősszel a KEFAG erdeiben lejátszódik! Határokat átszelve talál egymásra magyar és magyar, művész és művész, lélek a lélekkel. A képek ennek a KÉPESSÉGNEK látványos, maradandó, értékes leképezései. Nagy dolog az, hogy az ember, a választott transzponálni tudja magát egy más milióbe. Színné és formává tud sűrűlni, szétsugárzódni. S mi csak úgy pillepillantásra be tudunk reppenni a festmények résein át a feltöltődött istenküldte lélekbe - szellembe. Nagy dolog az, hogy személyes üzenet, hívás a kép, s ki is hívja válaszunkat a szépségért áhító lelkesedésünk és megrendülésünk formájában.

Engedjék meg, hogy - kissé a szokásosnál alaposabban - meditáljunk, mélyedjünk el itt közösen az idej esztendő (szerintem gabonához s szőlőhöz hasonlóan bőségesen szép termést nyújtó) gyümölcsöző kínálatában. Legyen ünnepi szertartás, szüret és stációjárás körutunk ebben a színpompás tájesszenciás erdei szentélyben. TÁJ-ékozdván a művészekről, magunkhoz jutunk közelebb!

DUDÁS GYULA bátyánknál évek óta tart a nagy összegzés. A boldog őszi betakarítás, szüret, gyümölcsöző időszaka. Pilinszky szavával: a „nagyszerű egyszerűség”. Minden harcot, küzdelmet kirekeszt, kiszűr színpompás, alapalakzatos világából. Bár palettája gazdag, s mindenre reflektál, de a részletek megrendült-megrendítő révülete átírja, átsüti az egész kompozíciót, kondenzálva kontemplálja. Így NAPRAFORGÓI nemcsak sárgavörösen izzó Nap-tányéreként tódulnak elénk, de kirobbanó örömben a centrumból KON-centráltnak sejlik a növényvilág zöldje. S a ZÖLD lényegi szubsztanciaként faj-súlyos ellentét-egységet képez. Kígyózva is oszlopos és súlyosan sugárzó. S a körték a nyár vörösével vezetnek ki. LOVASTANYÁJA aranymetszetében győzelmű ökölbe szorul egy fa. A tanya árnyalatos vöröse idegizgalmasan borzongató, s ugyancsak cirmosan cirógató az erdő változatos tömbje, s az udvar kivilágosodott tojássárgája-fehérje. Ha elszaladunk a kép előtt, üzenete vész el. Érdemes gusztálgatni.

BITAY ZOLI bátyánk se tud kevesebbet adni a mindenségénél. („A mindenséget vágyom versbe venni/De még magamnál tovább nem jutottam” - Babits.) BUCKÁS dombja okker-pasztelles firkája megunhatatlan. Nem kevésbé izgalmas ez az egységes homokharaszt-hullámozás, mint mögötte a kavargó-világló-kárminló erdő. Itt már viharosan villognak, villámlanak a fatörzsek, suhognak a husángok. De még az ég is -azúr derűjében- püspöklilába káprázik. Minden festői tapasztalat egybe torlódik a könnyedén odavetett kontrasztfoltokban. TAVAS mélyedéseiben ezüstösen tükröz a Mennybolt. Egészen bonyolult tündérajáték itt a pengeváltásos csörtét alludáló felső szféra. Teológia, világképlet, létértelmezés ez a felhősodrás. Ennek fényében ragyog a tarkazöldes partoldal, barnállik be az agyagos meder. A bokros-ligetes határképzés aláhúzza embervoltunk köztesléti állapotát. Szerintem, egy kép világképi átértéséhez szükséges bebábozódunk az alkotó tudatfolyamába. Így nyílik meg a mindig megújuló eredetiség. Az alant szunnyadó zsenialitás!

KONDRAK MATYIKÓ MARGÓ TISZAPARTI HANGULATA ténylegesen hangulati elemeket sorjáztat. Feltérképezi és összhatásában ragadja meg a helyet, ott ahol -nem véletlenül- éppen van. Margó nagyon ott tud lenni tájaiban-csendéleteiben. Akárha hangulat, nem csak (Reviczky!) hangulat, hanem összefüggés szerves rendszere (Zusammenhang, Webern). Levegője, vize is anyaiangyengéden materiális. (Ezt az ősrégi Sprachspiel-t -Wittgenstein- számtalanszor felelevenítettem, de évről évre új köreit-gyűrűit látjuk.) Nő léte a növényiséget az úgynevezett „szervetlen” anyagban is látja-láttatja. Mintha a goethei ősnövény (Urpflanze!) ujjában, kisujjában bozsogna. Egységes lélek, a vegetatív nőnemű Anima hatja át műveit. A facsoportok, fák átdiffundálják lényegiségüket a tanyácskába, bódécskába(!), partszakaszba, páskomsíkba is. S néhol összesűrűsödik, összecsomósodik ez a folyamat. ŐSZI RÓZSÁI duplán olajos tapadóssággal sziporkáznak szerte. Halott agyagkorong-kozmoszában tartja szigorú összeszedettségben a világ váza, a váza!

MÁRTONFI BENKE MÁRTA egészen drasztikusan-drabálikusan átgyúrja, a közönséges környezetet. Különlegessé transzponálja. Erős belső egyéniségébe készíti, szinte kéjesen kényszeríti. Ütközteti a tárgyakkól felé támadó-támogató képesség-képletekkel! A valóság kettős feszültségében (igazi di-

-lemmájában = csapda, enyv!) manifesztálódik nála. Egyrészt vas, vaskos: nyomasztó, ránk testált, paradicsomutáni bűnbűvöletes állapot. Másrészt varázslatos belevarrottságunk Isten természetfölötti - teremtő-tevékenységében. Ez a külön-külön is totalitás egybecsapván csattanós áhítatot - exploziót kelt! Az ÚT AZ ERDŐBE például korántsem csak egy barátságos táj: baljós is, de JÓS! Javas, jót akaró! Növényei gyógyítanak (de túlzásaiban mérgeznek!). Kinagyult kövei, levelei, cserepei a fogható létezés boldogságát testálják ránk. Naivítás csak annyiban rejlik bennük, mint a schilleri „szentimentális” ellentéte (!). Őszintén felelősségteljes öröme az örökös ŐSZI FÁK-nak! Hiperérzékeny grandezza!

CRACIUN JUDIT keramikusként (kerameikosz) térbe formál. Mintha cserepekből rakosgatná össze a mára már általa -Nagybányaiként- is mélységében megértett táj-sajátságot. Úgy alföldi, hogy karakteresen nagybányai művei levegője, talajrétegezetsége. HOMOKBUCKÁJA többszörösen töri, dimenzió-disszonanciába illeszti a vajatokat-domborulatokat. Ásványi absztraktumot képez foltkontrasztokkal. Kármin kontúrjai történetivé, kronologikussá tágitják a témát. Erdősége mintegy havasként nyújtózik a mattul részvétlen égbe. Fenyőfájára karácsonyi (CRACIUN!) ajándékként aggatódik a bucka. ERDŐSZÉLE lengeteg trouivalle-ok egysége. A hajlékonyan muzikális lombzat rejtélyes erdómélyi sötétre borul. Alant viszont pikkelyesen hámlik a rét, feleselve a stilizált magányos fatörzs körül-mögül rémlő ezüstös rozsdállással! Judit összeért, beleért e tájba!

VASSY ERZSIKE a porózusság és sejtelmek megjelenítője. A művészi határhelyzeteket, az alig-állapotokat kedveli. A kihívásban, a nehezen megfogalmazhatóban érzi otthon magát. Az ŐSZELŐ BUGACON első látásra ugyan csak egy szimpla erdőszéli hangulat, ám ha lassú illatozással illanjuk be a mezőséget, Turner-i fénygomolygást, aurahabzást észlelhetünk. Érdemes beletunkolgtatni lelkünket ebbe a finom sfumato. Akkor bontja ki lelkünkben a csendes meglepetés rezdületeit a színes párában éppen hogy tagolódo örökszép természet. Ehhez társul a szelíden jeltelen égbolt. A KALOTASZEGI DAL Erzsike szeriális népművészeti kutatásainak-kísérleteinek jellegzetes darabja. A madarak letisztult jelképisége szépen simul bele a textil-textúrásan avatott (avított) levélszimbólumok zeneiségébe. Gondosan megválasztott színkeveréssel hitelesíti a balladisztikus hagyomány képesítését!

HARSÁNYI ZSUZSA TAVASZI ÁR - a vízremeklés. A víz vonzza és alvajároi magabiztossággal vezeti. Aqua-nőneműségében a láthatatlanban felbukkanó-felmerülő láthatót stimulálja-szimulálja. Olyan violás, olivás árnyalatait éri el az áramló özönnek, hogy a vizuális tükrözés új-más valóságot mutat fel általa. Ebbe ékesül-ékelődik bele az odvas-öreg fűzek ódon szörnyfaragványai, s a kesze-kusza fakó gaz igazmondása... Zsuzsa külön kiállításokat szentel sziesztás enteriőrjeinek. Igaz, félig-meddig ex-teriőrök ezek a virágoskertben meglepett csinos nők. Nem jellegtelenek, de nem is szélsőségesen karakterizáltak. Nők, rengeteg titkot rejtetve, sejtetve. Ha átsiklunk a nüanszokon, esetleg zátonyra futunk a „problémátlan szépség” epitetonjában. Holott Zsuzsa intimusan utal a nőkre, a hozzá hasonlók sérülékenységére, sértettségére. Itt a keserédes arckifejezést aláhúzza a kancsó-csésze elliluló sziluettje s a vérvörös rózsák.

SEBESTYÉN ERZSIKE régebben egy áhított mesevilágot álmodott a meglévő valóságosba. Úgyhogy az azzá is vált. Majd szeretett növénylényeknek merészen absztrakt faktúráiba váltott. Minden nőtt, indázott, inogott nála. S haladt szívósan mindeközben grandiózus gyümölcsportréi iránt. Íme! Már az ötlet megkapó, Andy Warhol-os! Aliz Csodaországban. A Paradicsom (meg Barack, meg Körte, meg Alma, meg Szilva) visszaistenülése ez! Holott Erzsike nyilván, csak ellenállhatatlan belső sugallatának engedelmeskedik. Vége az ínségnek, búbajnak, kesergésnek. „Az istenszeretőnek minden hasznára válik.” „Gyümölcsözzetek, testvérek, a jó tettekben” - hogy a Bibliát idézzük. S a pompájuk nagyságában megidézett élet-ősz gyönyörködtesítő gyümölcssei eleven transzparenszivé emelkednek e beteljesedett boldogságnak, e világba átültetett túlvilági gyönyörnek. Vagyis: Erzsike itt is hű maradt önmagához - ideált ajándékoz, idill-idolt a bús világnak!

RODICA TARTAN Gyula bátyánk nagybányai iskolájából szokja a pusztát. Mindenféle leleményes-artistikus trükkökkel emeli meg hegyvidéki a lapos bugaci horizontot. Bűvöletes, kaleidoszkópos fakolosszust kerekít, görget az Égbe, ahol pedig egyébként is bálnaszerű felhőszályok úsznak. De jó alaposan megragadott-odatett jegenyéire, hársaira is mintha bérccről tekintene alá. Eme külső függőségek azonban egy erős asszony egyéniség szellemszűrőjén hatolnak át. Rodica nem hagyja

magát, lelkületét a konvencionális látszatok által agyonmanipulálni! Tamga-szerű aláírásához illőn boszorkányosan cikázó fényfirkákat lobbant vörös mezőiben, kékes fáiban. S a csinos tanya-modellt - nemes bosszúból - irritáló-irizáló lila ég alá vonja.

BOAR SZILVIA máramarosszigeti, nekem Szolnokról ismerős. Ő a Nagy István-i találékonyssággal népesíti be a pusztát. ÍVELÉS AZ ŐSZBEN. Pontos a poétikus cím. Két alsóközép-pontból felível a buckás táj ős és tavasz határmezsgyéjére. Csereszömörcek, kecskerágók, nyírek - míg lenn az örökzöld bokrok, s túlhan a fenyegető fenyegek ellenállnak a múlandóságnak. Szilvia - nevéhez (!) méltón - kellemesen felfelé kanyargó erdei sétát kínál, de közben részletet bennünket árnyak és fények változatos játékában. Az út felfelé vezet, de a halványan cirmos Menny nem enged be akárkit. A LEÉGETT BOKROK emlékezte a tavalyelőtti piromániának. A félelmes, tiltakozón vereslő fekete ágak a messze távlat úr-grafitjába nyúlnak, de alattuk opálosan ragyog a talaj, s reményteljesen zöldel a cserjés.

KIS BÉLA barátom Sepsiből káprázatos akvarellista. Ezt eddig is, jó régóta tudtuk. Ifjan átesett az avantgard op-art, pop-art ezernyi mesterfogásain. Így „hetvenkedve” istenadta bravúrait most a táj szétszívárványlásaiban villogtatja. Kovászna ragyogása kirívóbb, rikítóbb a mienknél. Nem túloz látásmódjában Béla, ha észre is vesz, le is képez olyan fényrobbanásokat, tárgyárnyalatokat, melyeket - a pillanat kalodájába fogva - nem szokás észrevennünk. Ő nemcsak észreveszi, de megörökíti. ERDŐSZÉL - ében alulról hasad fel a Nap, szinte Hádészből. Olyan mély lila foltok ütköznek ki a talajon, mintha a télbe haldokolna már ez az erdő. A jegenyék törzséből pedig vakít az úrfény, semmisségük misztikus Isten-tudata. GÓRÉJA is szálazza -romos rétegeltségében- ezt a múlást, de ellene szegül a levélujjak közt felujjongó citromsárga Nap-maszk.

MOLDOVÁN GYULA Szovátáról-Székelyudvarhelyről elképesztő ágbogozást hoz magával. (No, ugyan ennek ellentétét is megtapasztalhattuk: a kivételesen mértani pontosságú épületárakban!) Ezek a lélekmélyi kontradikciók Gyula izgalmasan irritáló vad liláiban lepleződtek le, de -bosszantásomra- csaknem leszokott róluk. Cserébe kapjuk a MOHAVILÁG foszforosan világító zöld aranyát. Ezek a hosszú kígyógallyak, korhadtan aláhanyatló törzsek világfánk pusztulását illusztrálják. Nemigen van felfelé út: légtér oldalt nyílik. Meg lefelé: „aki dudás akar lenni....” (!Akar-e Dudás lenni Gyula? Gyula mindenképp akar lenni! Őseink fénygyújtó főpapja!) TANYA-képén is megakadunk a göcsörtös szövevényben. Káosz-archetípus az, parányi gyújtóponttal. De aztán -egy selymesen irizáló rózsaszín mezőn át- eljutunk az ember otthonosságának tiszta világába.

BALLÓ ANDREA friss, nagy nyeresége a tábornak. Ezt a két képét ismerem! kiemelkedően művesek, gondosak, ihletettek. Látszik, a legjobb iskolából jött, s élvezettel találta meg léttematikáját. Nem „harc az idő ellen”, hanem „harmónia az időzésben, idő-múlásban”. Technikája -zsákváson, foltrakás- alátámasztja, segíti és meghatározza kép-építését. Ténylegesen építi ezeket az ÖREG HÁZAKAT, hogy sokáig ifjak-öreges maradhassanak. Nekem szimpatikus, hogy a szürkére és árnyalataira alapoz. Megbízható bázis: fakad belőle, akár az ezüst holdja, akár a kátrány éje. Nem osztja a mi Menyus bácsink bölcsességét: a fekete az nem szín, minden színt felzabál! Nem, hál' Istennek! Nem mindenkire igaz. (Munkácsy-Kosztára se, Vajda Lajosra, Konokra.) Balló Andrea a sötétet csillagháttérként alkalmazza. Hálásan kicsapja a kobaltot, kármint, okkert. S isteni forma-amorfokat involvál. Tolonganak Andrea terében a kézzel foghatóan multilaterális allúziók: létraszita, fejszefok, padlástűz!

SIMON MIKLÓS viszont ízig-vérig (izzásig-veresig) kolorista, színszívárványaira szedi szét meghitt objektumait: GÓRÉ, KEMENCE! Látható elánnal sodortatja magát az emberkellékek szellemkisugárzásában, de ugyaníly lelkesedetten tud megálljt parancsolni, a „csúcson” abbahagyni a képet. Hagy teret a képzelet szárnyalására. A felhullámló japáni fák tengerként hanyatlanak alá. A kemencefal reflexszínei az üres üdeségére jeleznek. A létra sárányában a Nap-tűzig vihet fel. De a górelécek zsúfoltsága, kerítés-sor se kelt túlzásos unalmat. Olyan sokrétű és dús-utalású a színforma-komplexum, hogy bizgatja látás-tálcumunkat a fejtésre, fejtegetésre, megfejtésre. Simon Miklós képeit ízelve, eszembe jut Tóth Árpád önzetlen-szép gondolata: „Nem az a költő, aki ihletett - hanem, aki ihlet”. Kedvünk kerekedik képei nyomán góré és kemencét szemlélni, meditálni. Sőt: építeni, hogy bámulhassuk!

GÖRGÉNYI TAMÁS fél évszázados művésztanárkodása során úgy kiképezte magát, annyi hatást és mesterségbeli fogást, technikát és ráérzést asszimilált, hogy - legalábbis én úgy látom - ha akar se tud melléfogni, álmában is rátalál a helyes megoldásra, jobban mondva: akármit csinál, az helyes megoldássá válik. No de azért, mert percre se viseli el művész-ösztöne a labilist, kirívót, befejezetlen kontár munkát. Bármit odavethet első blikkre, természetszerűleg kristályosodik köré a kész mű. Képei olyan hatást tesznek, mintha nem is lehetne másként, holott minden ecsetvonás, spakli húzás villanásos döntés a végtelen labirintusban. Az ERDŐ SZÉLE mintha spontán kalligráfiákra épülne, meg meglepetés-foltokra. Mégis izgalmas, nóvumos erdő lesz - groteszk és kedves fa - grimaszokkal. Megható tört fája még nyomorúságában is szívja az Ég tőgyéből a színtelenség tejeit, s lentről Plutó kincsfényét. A művész alteregójaként is!

Nagy barátunkról, SZAPPANOS ISTVÁN-ról, a színszimfóniák mesterek-mesteréről hasonlókat is el lehet mondani, a spontaneitást és folytonos naprakészséget illetően. Zenemű, Corelli-sonáta minden alkotása. Ahogy itt a napsütötte, árnyékbaboruló gáton találkozik két ember - az maga költészet. Megállnak? Elmennek egymás mellett? Mindenképp vörhenyes út simul talpuk alá, s hegykék távlat nyeli magába jövőjüket. Két oldalt égigérő tarka-világos erdő. Captatio benevolentiae a jobb sarokból lobbant csemete: arca van, ars-a -mú a műben! Jellemző, hogy erdőből kiemelt fa-párosának István az ŐSZI FÉNYEK címet szánta. Tőről metszett impresszionistaként - akinek az érzelmek érzékelése a döntő - nem a Ding an sich-et, a fa fásságát keresi s ragadja meg, hanem az elragadó látszatot, fényjátékot (vö. József A.: „Én tudom, mint a kisgyerek/Csak az boldog, ki játszhat....)

GARTI-GOÓR IMRE idej meglepetését (ő a meglepetések művésze) az okozza, hogy 3-as képességét összehangatosan villantja meg. Anno abszolválta klasszikus festőművészi kelléktárát (a nem mellékes Goór-apai műhelyitkokkal megtűzdelve) a maga telt gazdagságában villogtatja. De beleszővi hallatlan türelmű nyomdász-mesteri szerialitásának néhol Seurat-szégyenítő komótos és alapos megfontoltságát. Harmonikusan mindehhez harmadolódik a szokásos szokatlanság, a Garti-meglepetés. Micsoda sűrűzöld fénydzsungelt hoz ki a bugaci erdőkből. Mit, lelket bele nem lát a hagyományörző fákba! Elengedetten dobva fel barna, zöld majd kékek sokféleségét nem téveszti el pillanatra se az arany-arányt. Holott nagy képnél igen gyakorlott mestert is fenyeget a szétesettség. Imre rendre győzi a nagy méreteket. Kisebb erdeje: majd ki is robban lombja a rámából! Ez a kép ettől erős! Kibiztosított képgránát! Pettyei sziporka-szilánkok. Törzse rakéta ragyogva! Közbul levélizzás öszüzenete! És a sík mező is üget!

WALTER GÁBOR sosem ugyanaz, s mindig hozzátesz valamit festői arzenáljához. Hajdan csodáltam abanovákos, weinträgeres atomvillanásaiért. Hagyott ebből itt is valamit, de most máson filózik, mással operál. Mint ama obszcén nő a regében elrejt, zárójelbe teszi a lényegét. Már ha a lényeg! Birkanyája pasztózan belepasszítva ebbe a varázosan sokszínű egyszerű pusztai tájba -szép hermészi feladat- megoldás! Úgy lopja el azt a nyáját, hogy lényege ott marad. Abszorbeálódva párolog szalmiákszesz-szellemként. S ettől a leheletfinoman sejthető animalitástól éled meg a tornyais „nagy sömni” ezernyi kincses kis színörvénye: lombvörösek, puncssemjék! Máshol a Van Gogh-ra semmiben sem alító napraforgókat bujtatja el a láthatóság határán Gábor. Mintha megsértődnének ezek a fényérzékeny időjós teremtmények: hátat fordítanak a Nap-szemű festőnek. Nem tetszik nekik a globalizált világ rabszolga-erkölcse? Kétségtelen: mord felhők fedik Hélioszt el!

AMBRUS LAJOS persze nem most kapta ecsetvégre vérmesen lakmározó békés vaddisznóit. Ezek a vadas képek évről-évre érnek Lajosban, új erdőjáráson, új vadászaton egyre rakódnak élményeire a festői fogások, a hangulat-teremtés módozatai. Nem csodálom, ha szakértő erdészek-vadászok ámulnak el télies-visszafojtott tompalítás s hajnalsárgás háttérhorizontján. Olyasmit is tud Lajos a vaddisznóról, amit talán ők maguk se. Ha nem is volt előző életében vadkan, szemük állásából zsigereikig ismeri őket. Jellemrajzot is ad erről a kis kondáról, a vicsorogva zabálótól a konokan baktatóig, gyanakvóig. Őzikéi is karakteresek s a szélesebb-tágasabb táj-környezetbe helyezve nyerik el mibenlétük kozmikus értelmét, a veszélyeknek kitett állati szabadságot. A jól rejtő bozótos bokrok fedezékében az ízes mező legelnivalója kiegészül a távoli repce- vagy gabonatóblák kultúrmilíójével. Így komplett!

PETROVITS ISTVÁN rajzain is a plaszticitás uralkodik, de most fába foglalt Parasztfeje és gauguini NŐ-reliefje képviseli. Székely arca a csúcsos, Világfa-irányos, hullámlépcsőzetes kalppal hallatlan összeszedettséget és elszántságot mutat. Figyeljük meg: kétszeresen meghasad az ARC, bajsz lekonyul, orr horgad, de királyi-szkíta dac a szemekben. Gyöngyösen pikkelyzik az aura-léggör, a fa ódonsárga aranya dominál. Egyáltalán nem felesleges a hatalmas a fél-hengeres tömbtörzs, távlatot-teret képez a felsejlő indulatoknak. Empátiát, szó szerint bele-szenvedést, bele-szenvedélyt igényel a faragás, hogy elérjük mű-mélységét! Ráncok, bütykök, szeretet és hűség vésetei így érvényesülnek történelmi mementóként. - Reliefjén elmélázó az arc, messzetekintő a szem, a csinos test megmutatkozik ugyan, de szemérmesen a virágcsokorba összpontosul. Ahogy a láb keresztbe feszül és sellőivé szelődül. Petrovits István emblematikus asszonyaként!

GYÖRGY LÁSZLÓ azt hozta, amihez nagyon ért. Bugaci konok kun. Más, mint a Petrovits-alkat. Szilárd-szikár bezárkózó. Magában őrzi a pásztori magány betyáros nekibuzdulását, de végtelen kiszolgáltatottságát is. Keleties, predesztinációsan üresbe-merülő a szem, a száj örök éhségben s szótlanságban eltűnik a körbajusz stilizáltságában. Gondokként girlandoznak a redők és sors-ráncok. Ez a meghatározó historikus kisember VIGYÁZZ-ban áll a Nagy Öreg-Isten Ege alatt. Hátul tartójában gyűlik (már-már gyűlöletté) az évszázadok sűrű indulata. Az a tarkó - tessenek megnézni - sok mindent elárul. Portré a portréban: egyszerűségében művész telitalálat. Ahogy a botra fonódó göcsörtös ujjak. Ezek, ha őriznek, ha furulyáznak, ha faragnak - csak a színtiszta kemény igazat. György László faragott szobraiban visszalelkesedik a KISKUNSAÉG!

RAJTA KERESZTÜL IS ÉLJÉK MEG MAGYARSÁGUNKAT!

Dr. Turai G. Kamil, művészetfilozófus